

Σύγκριση εποχών

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Η κάθε εποχή έχει τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά της, τα ωραία και τα δύσκολά της που, αναπόφευκτα, επηρεάζουν τους ανθρώπους και σε αρκετές περιπτώσεις τους καθορίζουν.

Η δική μας εποχή, με την τεχνολογία, τα μέσα επικοινωνίας και συγκοινωνίας, την πληροφορική και τα πολλά θετικά της, επηρέασε «όπου γης» τους ανθρώπους της και τους άλλαξε σε τέτοιο βαθμό, ώστε οι πριν από μας, ακόμα και μερικές δεκαετίες, να φαντάζονται ως άλλοι άνθρωποι.

Όμως κι αυτοί ήταν όπως εμάς! Ίδιες ανάγκες, ίδιες επιθυμίες, ίδια πάθη, ίδιες ελπίδες. Ωστόσο, αρκετές διαφορές μάς διακρίνουν, ώστε να μιλάμε για «άλλη εποχή» με όλη τη σημασία της λέξης. Μια τέτοια σημαντική διαφορά είναι ότι λειτουργούσε η κοινότητα, με τα πλην και τα συν που τη χαρακτηρίζουν, αφού την αποτελούν άνθρωποι με τα καλά και τα κακά τους.

Έτσι, μέσα στην κοινότητα μπορούσες να βιώσεις την απόρριψη για λάθος που δεν ταίριαζε με τη συμπεριφορά του συνόλου. Η όποια «επανάσταση» με το κατεστημένο είχε κοινωνικό κόστος. Η οκνηρία και η ανηθικότητα, η απιστία και η κριτική και άλλα, δεν γίνονταν αποδεκτά με ό,τι σήμαινε αυτό για το πρόσωπο.

Είχε όμως και αρκετά θετικά. Ένα τέτοιο σημαντικό της κοινότητας ήταν η αξία που είχε ο καθένας μέσα σ' αυτή. Ο σεβασμός στους μεγαλύτερους, στους μορφωμένους, στους εργατικούς. Κι ακόμα, η επικοινωνία μεταξύ τους, το ενδιαφέρον για τον πόνο και το δάκρυ του άλλου, όπως και η συμμετοχή στη χαρά του.

Δεν ήξεραν τι σήμαινε ψυχοθεραπεία στον ψυχοθεραπευτή, γιατί αυτό το σημαντικό έργο γινόταν μεταξύ των μικρότερων με τους μεγαλύτερους. Άκουαν τη δυσκολία του και έδιναν τη συμβουλή τους βγαλμένη μέσα από την πείρα. Οι γονείς είχαν λόγο στην οικογένεια των παιδιών τους, ώστε τις περισσότερες φορές, αποτρέπονταν τα διαζύγια.

Δεν ήταν, βέβαια, ο κόσμος τότε «αγγελικά πλασμένος». Όμως κάποια θετικά του είναι καλά να τα φέρνουμε στην επιφάνεια για να τα μιμηθούμε, γιατί σήμερα βιώνεται σε μικρούς και μεγάλους η μοναξιά. Χωρίς αίσθηση ενδιαφέροντος από δικούς σου ανθρώπους, χωρίς ειλικρίνεια στη σχέση, χωρίς επικοινωνία

ουσιαστική.

Ακόμα και η θεία Λειτουργία θεωρείται ως μέσον ατομικής σωτηρίας, ηρεμίας και αυτοδικαίωσης, ώστε να χάνεται η ουσία της που είναι η σύναξη των αδελφών που έχουν τον ίδιο ουράνιο Πατέρα, γι' αυτό και καλούνται να ζήσουν κοινοτικά εν Χριστώ, προσφέροντας τα χαρίσματά τους ο ένας στον άλλο.

Δεν είναι το έκτακτο ενδιαφέρον για το συνάνθρωπό μας σήμερα το πρόβλημα. Αυτό παρατηρείται σε πολλές περιπτώσεις. Είναι η καθημερινότητα, το συνεχές ενδιαφέρον γι' αυτόν που νιώθει μόνος, η νοοτροπία ότι μόνο στη δυσκολία εκφράζουμε την αγάπη μας.

Ένα από τα πολλά μηνύματα που κυκλοφορούν παρουσιάζε και μια γιαγιά να λέει, μεταξύ των άλλων:

«Άκου παιδάκι μου!

Πάτε στο φεγγάρι, αλλά δεν πάτε στο γείτονα.

Κάνατε μεγάλα σπίτια, αλλά μικρότερες οικογένειες.

Έχετε περισσότερες γνώσεις, αλλά λιγότερη κρίση.

Έχετε περισσότερες ανέσεις, αλλά λιγότερο χρόνο.

Αγαπάτε σπάνια, ζηλεύετε και μισείτε συχνά.

Δώσατε χρόνια στη ζωή σας και όχι ζωή στα χρόνια σας».

Έχει, άραγε άδικο;

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3F4CaLv>